

være fuldt ærlig og loyal, maa man erkende, at alt, hvad der sker ved denne Overførelse af de 10—11 Mill. Kr. og denne Udskrivning af ny Skatter til et Beløb af 8 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., er kun dette, at man flytter 1,706,000 Kr. aarlig fra en Kreds af Skatteydere over til en anden. Det er det hele Resultat foruden selvfølgelig det Beløb, som Statskassen yder, 1,841,000 Kr., for hvilket man ikke behøver at paalægge ny Skatter. Det gaar selvfølgelig udelukkende til den Kreds af Kommuner, der skal have forlods Hjælp, nemlig Landdistrikterne, og det er korrekt og rigtigt. Men hvorfor saa ikke nævne Tingen ved sit rette Navn? Hvorfor stadig køre frem med alle disse Millioner, naar hele den Gevinst, som Landdistrikterne faa, er 3,547,000 Kr., der til Dels udredes af Statskassens almindelige Indtægter, nemlig de 1,841,000 Kr. Der er saaledes 1,706,000 Kr., der bliver Slutningsresultatet af hele denne Omflytning af Skatter. Jeg kan ikke undlade at sige endnu en Gang, at naar man overhovedet vil fastholde alle de gamle Skatter — og det er man ikke kommen bort fra endnu — hvorfor saa ikke gøre det saa simpelt og let som muligt? Hvorfor ikke i Stedet for disse uhyre Manøvrer med mange Millioner og Udskrivning af ny Skatter overføre direkte 1,841,000 af Statens almindelige Indtægter til Landdistrikterne, dels til Støtte for Hartkornet, dels til Støtte for Kommunerne i sin Helhed? Og hvorfor ikke udskrive de manglende 1,706,000 Kr. der, hvor man dog bør tage dem, nemlig paa Kapitalen? Saa var hele Sagen endt; man behøvede ikke andre Skatter, ingen ny Ligningskommissioner, ingen Skattekommission og Overskattekommission osv., ikke hele dette uhyre Apparat. Vi vare færdige med det samme, idet vi gennem en Kildebeskatning toge Pengene fra Kapitalen. Jeg tror, man kunde nøjes med 1 pCt., men kunde jo ogsaa for at være ganske sikker gaa til 1 $\frac{1}{4}$ pCt., det stemmer med Regeringens oprindelige Forslag, og jeg er sikker paa, at den ikke har regnet galt i denne Henseende. 1 $\frac{1}{4}$ pCt. paa Kapitalen kunde have klaret det hele, og vi vilde have været fri for Misfornøjelsen fra Kjøbenhavns og Købstædernes Side. Skatten faldt, hvor den bør ligge og bedst kan taales, nemlig paa Kapitalen. Det vil man imidlertid ikke. Det synes endog, som om man fra mange Sider slet ikke vil af med de gamle Skatter; thi naar man gaar saa vidt, at man erklærer enhver forlods Afgift paa faste Ejendomme for en Uretfærdighed, er det for mig et Bevis

for, at man ingen Reform vil. Det er dog nemlig klart, det kan enhver sige sig selv, at dertil kunne vi ikke komme, i alt Fald ikke med eet Slag, at vi kunne ophæve alle forlods Afgifter paa faste Ejendomme. Det er jo de faste Ejendomme, der til Dato have baaret saa godt som alle Udgifter, og det vilde derfor være et saa voldsomt Spring, at det var noget uset i hele den civiliserede Verden, om man gjorde et saadant Eksperiment. Enhver Udtalelse om, at man anser det for uretfærdigt at lægge en passende Afgift paa fast Ejendom, anser jeg for et Bevis for, at man ikke vil en Reform.

Inden jeg slutter, kan jeg ikke undlade, ligesom jeg udtalte ved Sagens 1ste Behandling, at erkende med Glæde, at Tonen med Hensyn til Skattelovforslagene her i dette Ting er undergaaet en ganske overordentlig Forandring fra 1 November Maaned og til nu; og det har jo ogsaa givet sig et overordentligt eklatant Udslag i den Konklusion, som det ærede Flertal er kommen til i sin Betænkning Tillæg B., Sp. 1041—42. Jeg har ikke nogen Sinde, saa vidt jeg kan mindes, set nogen saa stærk Modsætning til Præmisser som denne Konklusion. I Præmisserne staar den ærede Ordfører med et gnistrende, tindrende Blink i Øjet imod Landstingets Forslag, og alt, hvad der kommer fra den Side, kan han ikke taale; men saa snart man kommer over paa Sp. 1041—42, ja saa anser man ganske vist Folketingets Forslag for langt det bedste — selvfølgelig — men det er egentlig kun et meget svagt Udtryk for de stærke Præmisser, som ere brugte. Man skulde efter Præmisserne utvivlsomt komme til den Konklusion, at det, som Landstinget har fremsat, og som man nu har brugt disse 19 Sider til at kritisere, er noget saa grusomt, at der slet ikke kunde være Tale om i det hele taget at behandle det sagligt; det maatte i alt Fald være den logiske Konklusion af disse Præmisser. Man nøjes derimod med at sige, at man selvfølgelig anser Folketingets Forslag for det bedste, men at man er „fuldt ud villig til om ethvert Punkt at træde i en imødekommende Forhandling med Landstinget i et Fællesudvalg og til med aabent Øre og redebont Sind at lytte til alle de Modbetragtninger, som imod foranstaaende maatte blive gjort gældende.“ Der er ikke et eneste Punkt i Reformen, hvor Flertallet ikke er rede til at tage den mest imødekommende Overvejelse; ganske særlig vil man nævne Ophævelsen af Stats-skatterne. Det er en saa ganske overor-